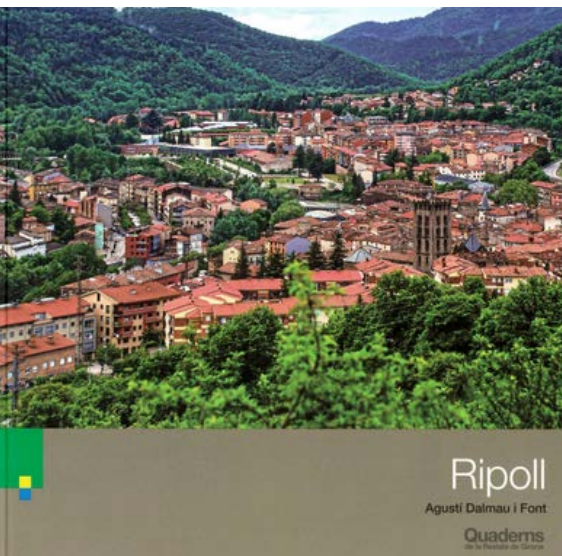

cròniques

públic els jardins de la Puda, amb un retard de dos anys sobre la data prevista inicialment a causa de la covid.

A Campdevànol, el Cercle Campdevanolenç va organitzar una jornada de suport a Ucraïna amb un seguit d'activitats en què va participar molta gent del municipi; dintre de les tradicions festives de la vila, volem fer constar que les Caramelles van tornar, tam-

>> Coberta del quadern de la Revista de Girona dedicat a Ripoll.

bé, amb dues cantades que van tenir lloc els dies 16 i 17 d'abril, després de dos anys de silenci forçós per la pandèmia. El poblet de Gombrèn, gràcies a les més de sis-centes vies d'escalada que té escampades arreu del terme, ha entrat de ple en el circuit internacional del turisme de muntanya i escalada.

La vall de Ribes | Tres són els fets destacables en sengles localitats d'aquesta crònica: a Pardines, les significants millores urbanístiques de la plaça del Pedró; a Queralls, la celebració, molt concorreguda, de la calçotada de L'Esquella, i a Ribes de Freser, la companyia de teatre Marià Font va estrenar la seva gira de representacions teatrals.

La vall de Camprodon | A la vila de Camprodon es va presentar, el darrer cap de setmana de març, el projecte Fundació Comunitària Vall de Camprodon, una entitat nova que té com a objectiu promoure la filantropia per millorar la qualitat de vida dels veïns de la vall. La població serà beneficiària de 550.000 euros provinents dels fons europeus Next Generation, que destinarà a millores urbanísti-

ques importants del nucli urbà i rodalia, i que el 8 d'abril passat a l'Espai Cultural de Cal Marquès es presentà l'exposició fotogràfica de l'Institut Germans Vila Riera per commemorar els vint-i-cinc anys de la primera promoció d'ESO de la vall.

LA SELVA

Text i foto > JOAN DOMÈNECH

Lloret de Mar: el Club Marina | El popular centre conegut entre els lloretencs com a «El Casinet» va reprendre l'activitat després del llarg parèntesi de la pandèmia i, a més de programar el tradicional dinar de germanor, en el transcurs del qual l'entitat presenta cada any un llibre, i convocar, també, l'assemblea de socis, ja va oferir un interessant cicle de conferències, amb personatges com el geògraf Carles Roqué, que va parlar dels volcans de la zona; l'advocat Jordi Pina, que va tocar el tema del procés; Montserrat Fusano, que va parlar sobre arquitectura ecològica; la periodista Tura Soler, que es va centrar

GIRONINS A L'EXTERIOR

Text > ROBERT GARCIA VENTURA, resident a Utrecht

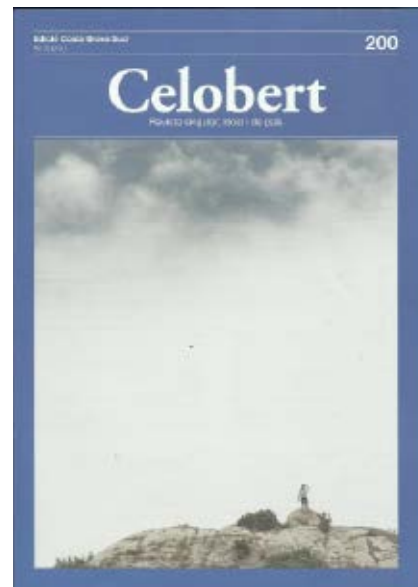
Soc de Cassà de la Selva i actualment visc als Països Baixos amb la meua parella, que també és catalana. Abans d'arribar aquí vaig estudiar el grau i el màster en enginyeria informàtica a la Universitat de Girona. Personalment, sempre m'havia agradat la idea de tenir l'experiència de treballar o estudiar a l'estranger fent un Erasmus, i aquesta era l'oportunitat perfecta. Vaig fer entrevistes en línia i afortunadament vaig poder triar entre unes quantes ofertes. Al final em vaig decantar per l'empresa FrieslandCampina. És la cooperativa lletera més gran del món, amb seu a Amersfoort i oficines a trenta-tres països. Durant les pràctiques vaig compartir pis amb

en els misteris de Susqueda; el professor Albert Vinyals, que va versar del consumisme; el periodista Salvador Garcia Arbós, que va parlar de gastronomia; el metge Àlex Roca-Cusachs, que va presentar la novel·la *Les caca-tues no saben estimar*, i la professora Lourdes Teixidor, que va exposar els seus coneixements sobre psicologia i grafologia. També es va programar una excursió col·lectiva per visitar les colades volcàniques i el monestir de Sant Joan les Fonts, a la Garrotxa.

Tossa: el patrimoni | Amb motiu de la Festa Major d'Hivern, l'Ajuntament tossenc va editar un programa de festes amb un contingut historicoliterari molt interessant. Hi va destacar la mà de l'arxiver David Moré, que hi va divulgar els noms i la situació dels quaranta-tres carrers, places, espais públics o equipaments, tal com es van aprovar el 18 de novembre de 1921. Hi resulten enaltides figures importants vinculades a la vila com Yvette Barbazza, Mela Muter, Joaquim Hidalgo, Manuel de Pedrolo, J. M. Ainaud de Lasarte, Dora Maar, Maria Pons Dellonder, Jaume Montaner, Julita Farnés Pagès, Teresa March, Bonaventura Ansón, Antoni Colombí, Dolors Brufau, Te-

resa Vidal Sans, Ermessenda de Portella, Carme Karr, Frederick Marcus, Leni Rihem, Nancy Johnstone, Jaume Brugueras i Grau Rodés, a més de topònims recuperats aplicats a escales i miradors i altres referències, que queden perpetuats d'aquesta manera com uns elements més del patrimoni que enriqueixen la localitat.

Blanes: Celobert | La revista *Celobert*, que abraça tota la Costa Brava sud, va treure el seu número 200, la qual cosa, sabent els equilibris que han de fer els editors de publicacions com aquesta, és una bona notícia. L'editor és Lluís Amat. Com s'explicita a la portada, la publicació no té preu i es manté gràcies als anuncis. Fan la revista una dotzena de redactors als quals se sumen els col·laboradors convidats. En els articles, el director parla de la pau i del fotògraf suís René Robert; Olga Casado entrevista Olga López Colomer, regidora blanesca; Joan Domènech fa un perfil del maquetista naval Joan Geremias; Josep Borrell evoca el jardí botànic Marimurtra i el Pare Pelegrí de Tossa (enguany, Andreu Puig Tipps). Jordi Grau dedica el seu escrit a Carles Rahola; els científics Josep M. Bas i Carles

>> Portada de la revista Celobert.

Tobella, a la història d'un corb marí emplomallat, i Alba Lupiàñez i Guifré Ripoll parlen sobre l'ús del català. Bruna Solei escriu sobre cinema; Pol Ginesta, sobre la situació escolar en alguns col·legis; Jaume Planas i German Bartolomé fan la crítica literària i Marcel Tomas, teatral. La resta de pàgines surten amb informacions de caràcter oficial municipal.

tres estudiants i personalment va ser la primera experiència de viure fora de casa. En aquestes situacions és quan has d'aprendre a organitzar-te i a conviure amb altres persones, a gestionar els possibles problemes de convivència que puguin sorgir. Quan vaig acabar les pràctiques, l'empresa em va oferir un contracte i fins avui encara hi continuo treballant. La meua feina actual és d'enginyer de dades i em dedico a obtenir, processar, emmagatzemar i analitzar de forma automàtica milions de dades provinents de diferents departaments de l'empresa.

Quan va començar la pandèmia de la covid, igual que la gran majoria d'empreses, vam començar a fer feina

de forma remota i només els treballadors que necessitaven anar als laboratoris o a les fàbriques hi podien anar. En el meu cas, com que només necessito un ordinador i Internet, no vaig tenir cap problema per treballar des de casa. Durant els últims dos anys he anat molt poques vegades a l'oficina a treballar, i actualment cada empleat pot escollir si vol fer feina des de casa o anar a la oficina. A l'empresa, l'idioma principal és l'anglès i, en general, a les grans ciutats es pot viure només sabent aquesta llengua. Tot i això, quan ens vam traslladar a Utrecht, ara fa un any i mig, vaig començar a estudiar holandès, però és força difícil d'aprendre. En la vida personal,

els aspectes que trobo més a faltar de Catalunya són la família i els amics, el bon clima i el menjar.

«A l'empresa, l'idioma principal és l'anglès i, en general, a les grans ciutats es pot viure només sabent aquesta llengua. Tot i això, quan ens vam traslladar a Utrecht, ara fa un any i mig, vaig començar a estudiar holandès.»